

Kymmenen minuuttia, viisi minuuttia, kaksi minuuttia. Enää kaksi minuuttia ja Alekski tapaa ensimmäistä kertaa sen ihanan tytön, Miran. Ei sillä, he ovat jutelleet jo kauan ja kaiken pitäisi mennä hyvin, mutta siitä huolimatta Aleksin sydämenlyönnit nopeutuvat, hengitys vaikeutuu ja pakokauhu alkaa ottamaan vallan Aleksista. Viisi sekuntia. Ovikello soi ja Mira kääntyy nopeasti peilin edessä katsomaan ovea. Eihän Aleksin vielä pitänyt tulla. Mira vetää puhdasta ilmaa keukoihinsa ja harppoo eteiseen avaamaan oven. Mira avaa oven ja siinä edessä hän seisoo, poika jonka kanssa hän on jutellut niin monena iltana ja aamuna. Mira. Kuinka upea näky hän onkaan. "Moi. Mä sit nyt tulin", Alekski sanoo varovasti ja saa Miran hymyilemään. "Niinhän sä taisit tulla", Mira sanoo ja nipistää huulensa söpösti yhteen. Tulee pitkä hiljainen hetki, jonka lopuksi Alekski kysyy: "Voisinko mä nyt kuitenkin tulla sisälle asti?" "Joo, tietenkin", Mira vastaa häkeltyneenä ja väistää, jotta Alekski pääsee sisälle. □□□□□□□□□□ Viisi tuntia myöhemmin Alekski katselee Miran ihania tummia hiuksia. Mira on laskenut päänsä Aleksin rinnan päälle ja he katsovat yhdessä televisiota. Alekski käy päässänsä läpi viimeisimpiä tunteja. Kolmen ensimmäisen tunnin ajan molemmat olivat hyvin vaivautuneita. Se lienee aika normaalia, kun tyttö ja poika tapaavat ensi kertaa? Sitten tapahtui jotain ja nyt tässä ollaan, sylikkäin. □□□□□□□□□□ Kaksi päivää myöhemmin illalla kello 23.24. Mira katselee paidatonta Aleksia. Alekski on oikeastaan aika hyvännäköinen, vaikka aluksi Mira piti häntä mitättömän näköisenä. Tämä on melkein pelottavaa. Mira halusi Aleksin viereen nukkumaan. Kaikesta huolimatta Aleksille ei tullut mieleenkään kieltäytyä. Tuo tyttö tuntui vain entistä ihanammalta ja jo ennen vierailua hän oli tuntunut todella ihanalta. Alekski sulkee silmänsä ja lähettää Kohtalolle toiveen. "Haluan olla tässä vielä viidenkin vuoden päästä." □□□□□□□□□□ Alekski herää Miran vierestä ja katselee tuota kaunista nukkuvaa naista. Varovasti hän vetää kätensä Miran alta, jotta pystyisi katsomaan Miraa paremmin. Tänään Aleksin pitäisi lähteä kotiin. Aamupalalla, eikä Mira saa katsettaan irti Aleksista. Kaikki siinä pojassa on jotenkin puoleensavetävää. Tänään Miran pitäisi hyvästellä hänet. Eilen oli sovittu, että Alekski tulisi mahdollisimman pian takaisin, mutta silti Mira ei voi ymmärtää miten hän pystyy olemaan erossa tuosta pojasta. □□□□□□□□□□ Mira ja Alekski seisovat lähekkäin rautatieasemalla. He katsovat toisiaan syvälle silmiin, eikä kumpikaan haluaisi päästää toisesta irti. "Yks juttu sulla on unohtunu", Mira sanoo ja Alekski katsoo häntä hämmästyneenä. "Ensisuudelma", Mira toteaa hiljaa ja tulee hiljainen hetki, jonka aikana juna saapuu asemalle. Lopulta Alekski painaa huulensa Miran huulille. Aluksi suudelma on varovainen, mutta koko ajan heidän huulensa haluavat enemmän. Lopulta suudelma loppuu ja Alekski katsoo Miraa vielä kerran. "Nyt mun on mentävä", hän sanoo ja Mira nyökkää surullisena: "Lupaa soittaa?" Alekski perääntyy junaan irrottamatta katsettaan Mirasta. "Lupaan." Junan ovi sulkeutuu ja Mira ja Alekski jäävät eri puolille ovea. □□□□□□□□□□ Alekski tulee kaksikerroksisen IC-junavaunun toiseen kerrokseen ja istuu paikallensa. Hän kääntää katseensa ikkunaan, eikä näe Miraa enää laiturilla. Aleksin katse näyttää ahdistuneelta ja ensimmäiset kyynелеet tipahtavat hänen poskilleen. Hän ei haluaisi lähteä mihinkään. Kirjoittajan terveiset Jostain syystä jokainen novellini epäonnistuu, eikä tämä tehnyt poikkeusta. Senpä takia pyydän kaikilta anteeksi, mutta etenkin kahdelta tarinassakin mainitulta henkilöltä, jotka eivät oikeasti liity toisiinsa mitenkään. Tämä tarina oli tositarina, kuten olen jo taivnut mainita. Toivon, että ne tunteet jotka minua vaivasivat tätä kirjoittaessa näkyvät myös tekstissä. Tämä tarina on omistettu maailman ihanimmalle tytölle. Ja mun maailman ihanin tyttö sä tulet olemaan aina.